

helységi Ítéletábra

Bf.II.314/2025/7.

A helységi Ítéletábra mint másodfokú bíróság helységi, a 2025. szeptember 3. napján megtartott tanácsülésen meghozta következő

v é g z é s t :

A jelentős mennyiségű kábítószerre elkövetett kábítószer-kereskedelem büntette és más bűncselekmény miatt Terhelt ellen indult büntető ügyben a helységi Törvényszék 2025. március 31. napján kihirdetett ügyszám számú ítéletét helybenhagyja.

A vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztésbe az elsőfokú ítélet kihirdetésétől a mai napig bűnügyi felügyeletben töltött időt is beszámítja akként, hogy öt nap bűnügyi felügyeletben töltött idő felel meg egy napi szabadságvesztésnek.

A másodfokú határozat ellen fellebbezésnek helye nincs.

I n d o k o l á s

[1] A helységi Törvényszék a rendelkező részben írt, az előkészítő ülésen meghozott ügydöntő határozatában – a bűnösséget beismerő nyilatkozat elfogadását követően – Terhelt vádlottat kábítószer-kereskedelem büntette [a Büntető Törvénykönyvről szóló 2012. évi C. törvény (a továbbiakban: Btk.) 176. § (1) bekezdés IV. fordulat, (3) bekezdés] és bódult állapotban elkövetett járművezetés vétsége [Btk. 237. § (1) bekezdés] miatt halmazati büntetésül 5 év fegyház végrehajtási fokozatú szabadságvesztésre, 5 év közügyektől eltiltásra, 2 év 8 hónap közúti járművezetéstől eltiltásra és 500 napi tétel, 1400 forint egy napi tétel összegű, 700 000 forint végösszegű pénzbüntetésre ítélte és a vádlottól lefoglalt 12 000 000 forint összegre vagyonelkobzást rendelt el. A feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontját a büntetés kétharmad részének a kitöltését követő napban határozta meg. A szabadságvesztésbe beszámította az előzetes fogvatartásban – őrizetben, letartóztatásban és bűnügyi felügyeletben – töltött időt, míg a pénzbüntetés megfizetésére 20 havi, 35 000 forint összegű részletfizetést engedélyezett. Rendelkezett továbbá a pénzbüntetés meg nem fizetésének esetére vonatkozó jogkövetkezményről. A lefoglalt bűnjelék túlnyomó részét elkobozta, közülük a DNS törlet, a vér- és vizeletminta lefoglalását megszüntette és azok megsemmisítését rendelte el, míg a mobiltelefont és a laptopot a lefoglalásuk megszüntetése mellett kiadni rendelte a vádlott részére. Ezen túlmenően kötelezte a vádlottat az eljárás során keletkezett 2 849 849 forint bűnügyi költség megfizetésére az állam javára.

[2] Az elsőfokú bíróság ítélete ellen annak kihirdetését követően a vádlott és védője jelentettek be fellebbezést a büntetés enyhítése, a szabadságvesztés tartamának, fokozatának és a járművezetéstől eltiltás tartamának enyhítése érdekében.

[3] A védő a büntetőeljárásról szóló 2017. évi XC. törvény (továbbiakban Be.) 584. § (6) bekezdésében előírtak ellenére perorvoslatát írásban nem indokolta.

[4] A helységi Fellebbviteli Főügyészség a Bf.167/2025/3. számú átiratában a védelmi fellebbezéseket alaptalannak találta. Kifejtette azt is, hogy a büntetés kiszabása körében feltárt bünteteskiszabási körülményeket annyiban szükséges korrigálni, hogy a két éves időmúlás az öttől húsz évig terjedő, vagy életfogytig tartó szabadságvesztéssel büntetendő kábítószerkereskedelem esetén nem bír enyhítő hatással, főleg azért, mert a vádlott csupán négy hónapig volt letartóztatásban, ezért az elsőfokú ítélet tanácsülésen történő helybenhagyására tett indítványt.

[5] A másodfokú bíróság az elsőfokú ítélet elleni szankciós fellebbezéseket a Be. 598. § (2) bekezdése alapján a fellebbviteli főügyészség indítványának megfelelően a törvényi előfeltételek maradéktalan teljesülése folytán tanácsulésen bírálta el. A Be. 598. § (2) bekezdése szerint a másodfokú bíróság tanácsulésen határoz akkor is, ha az ítélet ellen a vádlott terhére nem jelentettek be fellebbezést és a tényállás megalapozott, vagy a vádlott terhére bejelentett fellebbezés kizárólag a Be. 583. § (3) bekezdés a) vagy c) pontján alapul és a nyilvános ülés vagy tárgyalás kitűzését az ügyészség, a vádlott vagy védő vagy a fellebbező nem indítványozza. A felülbírált ügyben kizárólag a büntetés enyhítése érdekében került sor a vádlott és védője részéről fellebbezés bejelentésére, nyilvános ülés, vagy tárgyalás kitűzését a törvényben jogosult perbeli főszemélyek (ügyészség, vádlott, védő) nem indítványozták, más fellebbező pedig nem volt, így a tanácsulésen való elbírálás törvényi feltételei fennálltak.

[6] A büntetés enyhítésére irányuló perorvoslatok alaptalannak mutatkoztak.

[7] Tekintettel arra, hogy a vádlott és a védője a jogorvoslataikat kizárólag a Be. 583. § (3) bekezdése alapján jelentették be, a másodfokú bíróság az ítéletnek csak a fellebbezéssel sérelmezett részét bírálta felül, figyelemmel a Be. 590. § (3) bekezdésére.

[8] A Be. 590. § (5) bekezdésének szabályai azonban a felülbírálatot kiterjesztik a szankciós fellebbezésnél is az eljárási szabályok betartására, az abszolút és súlyos relatív hibából eredő hatályon kívül helyezési okok esetleges fennállására, a bűnösség megállapítására vonatkozó rendelkezésekre, ha a vádlottat fel kell menteni, vagy vele szemben az eljárást meg kell szüntetni, valamint a bűncselekmény minősítését érintő rendelkezésekre [Be. 590. § (5) bekezdés a) pont aa) és ab) alpontok- c) pont, (5/a) bekezdés]. Értelemszerűen szankciós fellebbezésnél a büntetés kiszabása a fellebbezés oka és a cél: a büntetéssel kapcsolatos rendelkezés megváltoztatása, ezért a Be. 590. § (5) bekezdés d) pontban foglaltak jelen esetben a Be. 590. § (3) bekezdésében írtaknak feleltethetők meg. Ezen túl a másodfokú bíróság hivatalból vizsgálta a Be. 590. § (7) bekezdésének előírása szerint az egyszerűsített felülvizsgálat tárgyát képező kérdéseket.

[9] Az ítéltábla a felülbírálat során megállapította, hogy a törvényszék az eljárást a perjogi szabályokat betartva folytatta le, nem vétett sem abszolút [Be. 608. § (1) bekezdés a)-h) pont], sem olyan relatív eljárási hibát [Be. 609. § (1) bekezdés (2) bekezdés a)-d) pont], ami az érdemi felülbírálatot kizárta volna. Szükséges utalni rá, hogy a bűnösség beismerésének elfogadása a perrendnek megfelelően történt, a hármas perjogi feltétel [Be. 504. § (2) bekezdés a) -c) pont] teljesült.

[10] A Be. 591. § (2) bekezdés a) pontja értelmében a másodfokú bíróság nem vizsgálta az elsőfokú bíróság ítéletének megalapozottságát és határozatát az elsőfokú bíróság által megállapított tényállásra alapította, mert a fellebbezést kizárólag a Be. 583. § (3) bekezdés alapján jelentették be. Mértékes fellebbezésnél az elsőfokon megállapított tényállás rögzül, azaz a tényálláshoz kötöttség teljes, mely kötöttség a Be. 561. § (3) bekezdés c) pontjában szabályozott, ún. történeti tényállásra vonatkozik.

[11] A felülbírálat kiterjesztése során a másodfokú bíróság megállapította, hogy az elsőfokú bíróság – büntethetőségi akadály hiányában – törvényesen vont következtetést a vádlott bűnösségére. Nem volt észlelhető olyan körülmény, amely a terhelt felmentését vagy az eljárás megszüntetését tette volna szükségessé.

[12] A vád alapján rögzített és a másodfokú eljárásban nem vizsgálható, nem is módosítható tényállás alapján a vádlott terhére rótt bűncselekmények jogi minősítése megfelel a büntető anyagi jogi szabályoknak, ezért ez változtatást nem igényel.

[13] A törvényszék a büntetés kiszabása során irányadó alanyi és tárgyi bűnösségi körülményeket kifogástalan alapossággal tárta fel. A büntetés kiszabása körében irányadó alanyi és tárgyi bűnösségi tényezők helytálló értékelése mellett megállapítható, hogy az

elsőfokú bíróság által kiszabott büntetés neme és mértéke is megfelel a bünteteskiszabási elveknek. A törvényszék a vádlottal szemben a büntetési célok elérésére alkalmas, a bünteteskiszabási elveknek megfelelő, tetтарыos büntetést szabott ki, amely maximálisan kifejezi az egyéniesítés követelményét is, ugyanakkor nem került ellentétbe az általános megelőzés kívánalmával.

[14] A büntetés kiszabása során igen hangsúlyos az egyéniesítés, valamint a szankciónak a tetтарыos meghatározása. Továbbá a büntetés kiszabása során az ítéletnek közvetítenie kell azt az üzenetet is, hogy az a bűnelkövető, aki megbánó magatartását a beismerő vallomáson túl feltáró jellegű vallomásával is kifejezésre juttatja, valamint ezzel hozzájárul az idő- és költségigényesebb bizonyítási eljárás elkerülésére, érdemes arra, hogy a bíróság ezen együttműködési törekvését a kiszabott büntetésben is értékelje.

[15] A büntetés kiszabása körében enyhítő körülményként értékelt időmúlás kapcsán egyet kellett érteni a fellebbviteli főügyészség átiratában írtakkal, hiszen az időmúlásnak mint enyhítő körülménynek a jelentősége a bűncselekményektől függően egészen eltérő lehet. Következetes az ítélezési gyakorlat, hogy az időmúlás abban az esetben enyhítő körülmény, ha a bűncselekmény elkövetésétől hosszabb idő telt el, miként az is, ha az elkövető hosszabb ideig állt a büntetőeljárás súlya alatt, azonban minél súlyosabb a bűncselekmény, annál hosszabb az az idő, ami enyhítőként értékelhető [56. BK vélemény III/10. pont, BH2025.33. (Kúria Bhar.122/2024/20.), BH2021.68.II. (Kúria Bhar.170/2020/21.)].

[16] Az időmúlás mint általánosságban enyhítő körülményként figyelembe veendő tényező a bünteteskiszabás során értékelhető tényezőkről szóló 56. BK. vélemény III.10. pontja szerint kettős. Egyrészt – némileg az Emberi Jogok Európai Bírósága (továbbiakban: EJEB) gyakorlatától idegen módon, hiszen az EJEB esetjoga ezt nem ismeri – jelenti az elkövetéstől számított időt [56. BK. vélemény III/10. pont (1) bekezdés], másrészt a büntetőeljárás tartamát, vagyis azt az időtartamot, ami alatt az elkövetővel szemben a büntetőeljárás folyik [56.BK. vélemény III/10. pont (2) bekezdés].

[17] Az EJEB gyakorlata szerint az időmúlás vizsgálatakor a bűncselekmény elkövetésének időpontjától a gyanúsítás közléséig számított időszak elenyészik, ehelyett a gyanúsítás közlésének időpontjától eltelt időtartamot lehet csak figyelembe venni [EJEB Eckle kontra Németország (kérelem száma: 8130/78) 73-74. §]. Az Egyezmény 6. Cikke az EJEB jól kidolgozott esetjoga szerint egy pontosan körülhatárolható időintervallumot jelent, aminek a kezdő dátuma az a nap, amikor a terhelttel a megalapozott gyanú közlésre került [EJEB Deweer kontra Belgium (kérelem száma: 6903/75) 42. §], a befejező dátuma pedig a jogerős határozat, azaz jelen esetben az ítéltábla ügydöntő határozata meghozatalának napja [EJEB Ringeisen kontra Ausztria, (kérelem száma: 2614/65) 110. §].

[18] Az eljárás tartamát illetően megállapítható, hogy a terhelttel szembeni megalapozott gyanú közlésének időpontjához (2023. június 23.) képest az elsőfokú ítélet kihirdetésére kevesebb mint két év (húsz hónap) elteltével került sor, ami mellett a nyomozó hatóság vagy a bíróság rovására írható hatósági inaktivitás nem volt tetten érhető, és amely időtartam alatt a vádlott ugyan kényszerintézkedés hatálya alatt állt, azonban ebből őrizetben és letartóztatásban csupán közel négy hónapot töltött.

[19] Jelen ügyben az értékelés során nem maradhat figyelmen kívül az sem, hogy a vádlottal szemben kiszabható halmazati büntetés öt évtől huszonkét évig terjedő szabadságvesztés, amelynek középértéke tizenhárom év hat hónap. Nem kétséges, hogy a vádlott által elkövetett bűncselekmények közül a kábítószer kereskedelem büntette kiemelkedő tárgyi súlyú. Emellett a vádlottal szemben alkalmazott bűnügyi felügyelet szabályai szerint a vádlott személyi szabadsága korlátozottságának foka kisebb volt. Ez esetben tehát a kiemelkedő tárgyi súlyú bűncselekményhez képest nincs akkora jelentősége az elkövetéstől a jogerős

elbírálasig eltelt időnek (kevésbé több mint két év), hogy nyomatékös enyhító körülményként lehessen figyelembe venni.

[20] Jelen ügyben tehát – egy hatósági késedelem nélküli büntetőeljárásban – a cselekmény elkövetésétől eltelt két év időtartamnak, miként a kényszerintézkedés tartamának nyomatéka, illetve jelentősége közömbös.

[21] A büntetés kiszabásakor irányadó és a fentiek nyomán helyesen értékelt bűnösségi körülményekre figyelemmel a vádlottal szemben halmazati büntetésül kiszabott, a törvényi minimummal egyező tartamú fegyház végrehajtási fokozatú szabadságvesztés, az ehhez igazodó tartamú mellékbüntetés, valamint a járművezetéstől eltiltás a büntetési célok elérésére alkalmas és a büntetéskiszabási elvekkkel teljes egészében összhangban álló büntetések, emellett jól tükrözik azt a tényt, hogy a vádlott az előkészítő ülésen vállalta tetteiért a felelősséget és teljeskörű beismerő nyilatkozatot tett, lemondva a tárgyaláshoz való jogáról és az általa elkövetett bűncselekményeket érintően megbánásának adott hangot. A vádlott tettének súlyát növeli a kábítószer hatóanyagtartalmának magas volta is, amivel szemben a bűnösség elismerése nem vitásan igen jelentős nyomatékú enyhító körülmény, amit értékelt is az elsőfokú bíróság, mikor a halmazati büntetés középértékétől jelentősen eltérve a törvényi minimumban állapította meg a szabadságvesztés tartamát és hozzá igazodóan a közügyektől eltiltást.

[22] A törvényszék által kiszabott szabadságvesztés tartamának enyhítésére csupán a Btk. 82. § (1) bekezdés, (2) bekezdés b) pontja szerinti úgynevezett enyhítő szakasz alkalmazása mellett kerülhetne sor, de enyhébb szankció már nem lenne alkalmas a büntetési célok eléréséhez. A bűnösség beismerése kétségtelenül nagy nyomatékú enyhítő körülmény, mely azonban a cselekmények közül az egészséget veszélyeztető bűncselekmény kiemelt tárgyi súlyára nem indokolja a büntetési tételkeretben meghatározottaktól a büntetés egyfokú enyhítésével a szabadságvesztés meghatározását. A vádlott tette kirívó társadalomra veszélyességű, amit nem olt ki a beismerése. A hasonló jellegű bűncselekmények országos és regionális szinten is elszaporodtak, amely olyan társadalomra veszélyességet jelez, ami az enyhítő szakasz alkalmazását – kifejezetten a vádlottól lefoglalt különösen jelentős mennyiség alsó határát is meghaladó mennyiségű kábítószerre és az elhúzódo elkövetési időre tekintettel – még a büntetlen előéletű, az előkészítő ülésen beismerő nyilatkozatot tett vádlott esetében sem tette lehetővé.

[23] Mindezen túlmenően a közügyektől eltiltás alkalmazása is mindenben törvényes. A törvényszék indokoltan, a törvényi előírásokat figyelembe véve alkalmazott pénzbüntetést a vádlottal szemben és helyesen engedélyezett részére részletfizetést. Külön kiemelendő, hogy a vádlottal szemben a járművezetéstől eltiltás kötelező volt a Btk. 55. § (2) bekezdés 1. mondata alapján. Jelen esetben e büntetésnek volt ténybeli alapja, a törvényi feltételei fennállnak és a büntetési célok eléréséhez is szükséges, egyben elégséges a kategóriára korlátozott eltiltás, melynek tartama is megfelelő, annak enyhítésére sem volt indok.

[24] Az egyszerűsített felülvizsgálat körébe tartozó kérdések felülbírálata során megállapítható, hogy a vagyonekrobzásra, szabadságvesztés végrehajtási fokozatára, a feltételes szabadságra bocsáthatóságra, az előzetes fogvatartás beszámítására, a bűnjelekre és a bűnügyi költségre vonatkozó elsőfokú ítéleti rendelkezések is megfelelnek a törvénynek.

[25] Az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg a szabadságvesztés büntetés végrehajtási fokozatát is. Az irányadó fegyház fokozatnál eggyel enyhébb fokozat megállapításának nem álltak fenn a Btk. 35. § (2) bekezdésben írt feltételei. A szabadságvesztés enyhébb végrehajtási fokozatának meghatározását célzó fellebbezés kapcsán ki kell térni arra is, hogy a törvényben írt (fegyház) eggyel enyhébb büntetés végrehajtási fokozat (börtön) alkalmazásának a Btk. 35. § (2) bekezdésén alapuló kedvezménye kivételes és mindig alapos indokolást igényel. A vádlott 1992-ben született, idősek nem tekinthető, súlyos betegsége,

fogyatékosága nem állapítható meg. A bűncselekmények közül a vádlott által elkövetett kábítószer-kereskedelem büntetnének tárgyi súlya igen magas, az elkövetésnek semmiféle méltányolható indító oka nem volt. E tények alapján, figyelemmel a büntetés kiszabásánál irányadó körülményekre is, nem volt semmilyen indok az eggyel enyhébb végrehajtási fokozat alkalmazásának, ezért az ezt célzó perorvoslat sem mutatkozott alaposnak.

[26] Összességében a vádlottal szemben kiszabott büntetések tetтарыыosak, egyben egyéniesítettek, sem azok tartamának, sem a szabadságvesztés végrehajtási fokozatának enyhítésére az ítéltábla nem látott lehetőséget, melyre tekintettel az védelmi fellebbezések nem vezethettek eredményre.

[27] A kifejtettekre figyelemmel az ítéltábla a törvéyszék ítéletét a fellebbezések alaptalansága miatt a Be. 605. § (1) bekezdése alapján – helyes indokainál fogva – helybenhagyta.

[28] Az ítéltábla a vádlott által az elsőfokú ítélet kihirdetésétől a mai napig lakhelyhez kötött bűnygyi felügyeletben töltött időnek a szabadságvesztésbe történő beszámításáról a Btk. 92. § (1) bekezdése és a (3) bekezdés a) pont 1. fordulata alapján rendelkezett.

[29] A másodfokú határozattal szemben fellebbezésnek – ellentétes döntés hiányában - a Be. 615. § (1) - (2a) bekezdéseiben és a Be. 458. § (2) bekezdés a) pontjában írt rendelkezések értelmében nincs helye.

2025. szeptember 3.

Dr. Elek Balázs sk.

a tanács elnöke

Dr. Répássy Árpádné dr. Német Laura sk. Dr. Toma Attila sk.

előadó bíró bíró

Záradék: A helységi Törvéyszék ügyszám1 számú ítélete a helységi Ítéltábla jelen határozatával a mai napon jogerőre emelkedett.

helység1, 2025. szeptember 3.

Dr. Elek Balázs sk.

a tanács elnöke